

[Korsgaard.]

som tilhørende et Parti, der ikke hylder Doktrinen om at betale sin Skat med Glæde, kan jeg for saa vidt sige, at man paa Forhaand maa være venligt indstillet over for Forslagene. Jeg maa imidlertid tilføje, at Skattelettelsen er, naar det kommer til Stykket, kun tilsyneladende, idet nogle vel faar Skattelettelse, men andre faar Skatteforhøjelse, thi den Lettelse, der fremkommer, maa jo kompenseres.

Man møder saa ofte den Paastand, at Skatten i København er særlig lav, naturligvis sammenlignet med Skatten i Købstadkommuner i al Almindelighed. Dette er som det meste af, hvad der bliver sagt, Sandhed med Modifikation. Det har nemlig altid været saaledes, at de lavest lønede i København i Virkeligheden var stærkere beskattet sammenlignet med Skatteyderne i de fleste Provinsbyer, og der er jo slet ingen Tvivl om, at de højeste Skatteydere bliver højere beskattet i København end i nogen anden Kommune. Mig bekendt er der ingen Provinskommune, hvis Ligningsprocent ligger over — skal vi sige 18, og som bekendt kan man forhøje den med 50 pCt; det vil sige, at de højeste Skatteydere i en Provinsby kan komme til at give 27 pCt., ganske vist af hele Indtægten. I Københavns Kommune kan de komme meget højere op, naar bare Indtægten er høj nok, idet man som bekendt har en Grundsats paa 25; og da den vist i Øjeblikket er forhøjet med 30 pCt., er man i Virkeligheden oppe paa 32. Men af disse Skatteydere er der ikke mange, og det er ikke dem, der er tænkt paa i Forbindelse med dette Forslag — det er altsaa det særligt københavnske Forslag, jeg taler om —, det er kun de lavest beskattede, der er tænkt paa, og jeg finder det rimeligt, at de ikke bliver haardere beskattet, end de er f. Eks. i en almindelig Provinskøbstad.

Børnefradraget er jo et Problem, som fra konservativ Side ofte er blevet fremdraget, og jeg kan nævne, at vort mest fremragende Medlem af Gruppen, selve Formanden for den konservative Gruppe, ved forskellige Lejligheder har gjort sig til Talsmand for, at Børnefradraget blev forøget. Deraf maa fornuftigvis følges, at det konservative Parti med Glæde gaar med til dette Forslags Tendens. Men jeg ønsker at understrege det, der blev sagt af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at det i høj Grad maa være en tvivlsom Ting altid at standse ved de 15 Aar. Det er jo uden Tvivl saaledes, at for ikke helt faa Hjem bliver Udgiften til Børnene netop stigende fra det 15de Aar og nogle Aar frem i Tiden.

Det kan dog ikke benægtes, at der er Tilfælde, hvor en 15-aarig tjener Penge og Byrderne, om jeg maa kalde det saaledes — der er jo Byrder ved at have et Barn foruden Glæden ved det —, snarest formindres. Jeg vil henstille til den højtærede Minister at gøre Forsøg paa at faa en Ændring ind i Lovforslaget, saaledes at man i visse Tilfælde kan benytte Børnefradraget ogsaa for Børn over 15 Aar.

Jeg begyndte med at sige og vil gerne gentage, at Forslaget tilsyneladende er en Skattelettelse. Men det er jo ikke nogen Skattelettelse for den enkelte Kommune; det er heller ikke nogen Skattelettelse for Samfundet som Helhed, for saa vidt som det drejer sig om at betale Skat til Udligningsfonden, for den skal jo have de samme Penge. Med andre Ord, naar man letter eet Sted, maa man forøge et andet. Og der finder jeg det rimeligt at fæste Blikket ved, om ikke der er en vis Gruppe, som i Øjeblikket slipper alt for let for Skat, og som man nu kunde benytte Lejligheden til at give en lidt højere Skat. Den højtærede Indenrigsminister kan, med den gode Forstand, han er i Besiddelse af, næppe være i Tvivl om, at det, jeg tænker paa, er kooperative Virksomheder af forskellig Art, ikke mindst Brugsforeninger. Alle Brugsforeninger er jo, forudsat at de uddeler et vist Overskud, beskattet til Staten, uden Hensyn til, om de kun handler med Medlemmer eller de delvis handler med Medlemmer og delvis med Ikke-Medlemmer. Jeg har fra saa mange Sider inden for mit Parti hørt megen Kritik af den Stilling, jeg personlig har til dette Problem, idet man har ment, at den Smule Skat — som man udtrykker det —, der nu er paalignet — for at sige det kort — Brugsforeningerne til Staten, var saa latterlig ringe, at det næsten ingenting var. Jeg erkender gerne, at den er for ringe, men samtidig med at jeg erkender det, vil jeg dog have Lov at understrege, at det i meget høj Grad er min Skyld, at den overhovedet er kommet med. At den daværende højtærede, men nu altsaa ikke højtærede, blot det ganske almindelige ærede Medlem Hr. V. Buhl var saa fornuftig at gaa med, skal han ikke have Skam for fra min Side; vi kom jo altsaa under Statsbeskatningen, da man gik til den højere Beskatning, ind paa at medtage ogsaa Brugsforeninger, der kun handler med Medlemmer.

Foranlediget af Udtalelser af Medlemmer af mit Parti har, som jeg tidligere har nævnt, den nuværende højtærede Indenrigsminister givet Udtryk for, at han efter Omstændighederne meget vel kunde tænke